V.76, 77 Mudrc nejásá, přináší-li jeho úsilí plody, ani netruchlí, když tomu tak není.

VASIŠTHA pokračoval: O Rámo, všechny světy se projevují v *Brahman*, v Absolutnu, ale v důsledku nevědomosti a nepochopení jsou považovány za nezávislé hmotné skutečnosti. Taková mylná představa zmizí, jakmile přijde pochopení. Chybné vnímání způsobí, že se to vše projeví jako hmotný svět. Správné vnímání tuto iluzi odstraní. A iluze nezmizí jinak než pomocí správného úsilí, správného přístupu a poznání. Hanba tomu, kdo zůstává ponořen v bažině iluzorního světa, když je tu možnost iluzi překonat. Ó Rámo, jsi požehnaný, neboť se v tvém srdci projevil duch opravdového a upřímného hledání a dotazování. Jakmile je dotazováním se na Já uskutečněna Pravda, pak inteligence, kladné vlastnosti a vyzařování člověka zesílí.

Mudrc, který pochopil Skutečnost a je oproštěn od omylu, nazírá na svět tady a teď bez nejmenšího chtění, jako by byl v hlubokém spánku. Ani objekty či zážitky, které k němu přišly samy od sebe, neuchopuje svým rozumem, neboť jeho srdce a mysl jsou vtaženy do Já. Nedělá si naděje do budoucna, nepřipomíná si minulost ani nežije v přítomnosti, a přece žije vším. Ve spánku je bdělý a v bdělém stavu spí. Dělá vše, a přesto nedělá nic. Vnitřně se všeho vzdal, takže ačkoli navenek vypadá zaneprázdněně, je neustále ve stavu klidu a vyrovnanosti. Jeho jednání postrádá jakékoli chtění.

Mudrc není na nikom a na ničem závislý. Jeho jednání se bude zbožnému člověku zdát zbožné a krutému člověku kruté. Je dítětem mezi dětmi, starcem mezi starými lidmi, hrdinou mezi hrdiny, mladíkem mezi mladíky a trpícím mezi trpícími. Jeho vlídná a soucitná slova jsou plná moudrosti. Nemá, co by získal šlechetnými skutky, a přesto je šlechetný. Netouží po potěšeních, proto není uváděn v pokušení. Nepřitahuje ho omezení ani osvobození. Síť utkaná z nevědomostí a omylů byla spálena ohněm poznání. Ptáček představující vědomí člověka byl dlouho chycený v síti, ale nyní konečně odletěl za svobodou.

Mudrc nejásá, přináší-li jeho úsilí plody, a netruchlí, když tomu tak není. Zdá se, jako by vše přijímal a odevzdával s dětskou hravostí. Nepřekvapilo by ho, kdyby zář Měsíce byla horká a zář Slunce chladná. Ví, že Já neboli neomezené Vědomí může způsobit cokoli, proto ho žádné zvláštnosti nepřekvapí. Není plachý a není ani výbušný.

Ví, že se bytosti neustále rodí i umírají, a neoddává se radosti ani smutku. Ví, že svět vzniká v jeho vlastní představě, podobně jako vzniká snový objekt, když člověk sní, a protože v obou případech jde jen o chvilkovou existenci, nepociťuje důvod pro lítost ani radost. Jakmile zmizí představy potěšení a smutku či toho, co je žádoucí a co nežádoucí,

zmizí všechny myšlenky a mysl se uklidní. Podobně jako nelze získat olej ze spáleného semínka, neobjeví se již nikdy mylné chápání.